

Publicerad 2011-12-20 16:17 av Hopplös & Misterabel

Hinnan över ögat, min insnöade dimma

Världen är dyster, livet är sorgset.

Glöden, röken blev definitionen av lycka.

Allting var så bra, tills glöden var det enda meningsfulla.

Allting var så bra, tills röken blev till en dimma.

En dimma som är tjock att det är det enda jag ser,
med undantag av sällsynta tillfällen, då världen skimrar igenom
den tjocka dimman i form av små, små, tunna ljusstrålar.

Ljuset, ja, det var så världen var.
Den var på riktigt och den var ljus.
Den världen som var dyster,
var endast min oförmåga att kunna förändra den.
Det dystra i världen var min inställning.
Jag såg det jag ville se, samvete.

Jag är klok nu, men vet inte ett skit.
En sak vet jag, världen som skiner
igenom vid enstaka tillfällen är det bästa i mitt liv.

Det livet som var sorgset är nu bara sorgligt,
Eller? Mitt liv är helt underbart.
Eller, när man tänker efter är den nog bara under, vi stryker bort.
Stryker bort livet och världen.
För det är bara en sak som är viktig...
Och det vet både du och jag vad det är.
Fast jag ser nog bara att det är jag,
för du är inte lika viktig längre, bara... och jag.

Jag lever här i min låtsaskompisvärld.
I min dimma, där det varken finns början eller slut.

Jag är blind, jag tål inte ljuset.
Röken är min vän, röken är jag.

Hinnan över ögat, min insnöade dimma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hopplös & Misterabel med Poeter.se id #9329 innehar upphovsrätten